

Sygn. akt V KK 232/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrzyńska

w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 284 § 3 k.k.+7

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 22 kwietnia 2013 r,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części dotyczącej rozstrzygnięcia
zawartego w pkt IV.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. skierował do miejscowo właściwego Sądu Rejonowego wnioski w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o skazanie S. G. – za zgodą tego oskarżonego wyrażoną w dniu 19 marca 2013 r. (k. 26) –bez przeprowadzenia

rozprawy za czyn z art. 284 § 3 w zw. z art. 284 § 1 k.k. i wymierzenie temu oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, także na zasadzie art. 45 § 1 k.k. orzeczenie przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w postaci kwoty 300 zł, także oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k. i zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania i opłaty sądowej (k. 32).

Sąd Rejonowy w K. uwzględnił w całości wniosek prokuratora i wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K .../13, skazał S. G. za czyn z art. 284 § 3 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, określając wymiar i rodzaj wykonywanej pracy społecznej. Orzekł o przepadku korzyści osiągniętej z przestępstwa oraz na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał skazanego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (pkt IV wyroku). Orzeczono również o kosztach postępowania.

Od tego orzeczenia, konkretnie rozstrzygnięcia w przedmiocie dozoru (pkt IV wyroku), kasację na korzyść wywiódł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 434 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu niezgodnego z treścią porozumienia zawartego z oskarżonym i sprzecznego z prawem materialnym wniosku prokuratora o skazanie S. G. za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 73 § 1 k.k., poprzez oddanie oskarżonego w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności pod dozór kuratora sądowego.

Prokurator w konkluzji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja oraz sformułowany w niej zarzut przez Prokuratora Generalnego okazały się zasadne, co skutkowało wydaniem orzeczenia zgodnego z kierunkiem tej skargi.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że kontrola Sądu orzekającego na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k. musi spełniać rygor rzetelnej i wszechstronnej. Oznacza to, że złożony przez prokuratora wniosek o poddaniu się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego bez rozprawy powinien podlegać weryfikacji pod kątem tego, czy ustalone warunki znajdują oparcie w obowiązujących przepisach. Orzekając w trybie art. 343 k.p.k. w zw. z art. 335 k.p.k., sąd jest zobligowany do zbadania wniosku prokuratora zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola sądu musi zatem obejmować, poza oceną okoliczności popełnienia przestępstwa, także kwestię zgodności propozycji zawartych we wniosku z przepisami obowiązującego prawa materialnego i procesowego. Przedmiotem oceny staje się w szczególności kwestia zgodności treści złożonego wniosku z obowiązującym prawem, również w zakresie, w którym proponuje się określone obowiązki.

Pozytywny wynik tak przeprowadzonej kontroli daje dopiero sądowi przepustkę do orzekania w trybie konsensualnym.

Niezgodność wniosku z treścią wskazanych norm i przez to jego wadliwość skutkuje koniecznością rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.), bądź ewentualną modyfikacją wniosku (art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 335 k.p.k.). Obowiązujące przepisy nie dają natomiast możliwości swobodnego kształtowania przez sąd rodzaju i rozmiaru represji karnej stosowanej w związku z orzekaniem w trybie określonym w art. 343 k.p.k.

Analiza akt przedmiotowej sprawy, w tym wynik dokonanej konfrontacji wniosku prokuratora o skazanie S. G. bez przeprowadzenia rozprawy, jednoznacznie dowodzą, że Sąd Rejonowy nie sprostął wyżej wskazanemu zadaniu albowiem zaniechał przeprowadzenia skrupulatnych czynności kontrolnych. Taki stan rzeczy stał się zaś powodem wydania orzeczenia, które jest sprzeczne z przepisami prawa karnego materialnego i narusza przepisy prawa procesowego.

Sąd I instancji wydając wyrok uwzględniający zawarty we wniosku postulat oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego na zasadzie art. 73 § 1 k.k., odczytany błędnie jako konieczność ustanowienia dozoru nad wykonaniem kary ograniczenia wolności godzi bezpośrednio w powołany przepis prawa karnego materialnego. Nadto, jest sprzeczny z zawartym z oskarżonym

porozumieniem zawartym w dniu 19 marca 2013 r, (k. 26 protokół przesłuchania podejrzanego).

Słusznie wskazał w kasacji prokurator, że art. 73 § 1 k.k. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że możliwość oddania oskarżonego pod dozór kuratora istnieje w sytuacji wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, natomiast orzeczenie kary ograniczenia wolności – w tym także o charakterze probacyjnym – nie daje ku temu podstaw. Kary ograniczenia wolności nie można utożsamiać z uprawnieniami wynikającymi dla sądowego kuratora zawodowego określonymi w rozdziale IX Kodeksu karnego wykonawczego.

W tej sytuacji dojść należy do wniosku, że wniosek prokuratora, do którego ostatecznie przychylił się Sąd Rejonowy był sprzeczny z treścią art. 73 § 1 k.k. i dlatego nie było podstaw do jego uwzględnienia, w konsekwencji wydania wyroku w trybie art. 343 k.p.k.

Stwierdzić należy, że dostrzeżona nieprawidłowość uzasadnia uchylene wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części, bez konieczności wydania orzeczenia następczego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji wyroku.